

Ne, molil pa ni rad; Lojzek je molil vsak večer tako lepo, Tonček se je temu izognil, če se je le dalo. Mati so ga sicer klicali: „Pojdi sem, bova molila.“ A imel je vedno kak izgovor, da mora še to in ono storiti. Če je bilo pa že bolj pozno in so ga klicali k molitvi, je bil kar nenadoma tako zaspan, da ni mogel moliti, ampak je moral iti spat.

To je Miklavž vedel.

Ko se je prepričal, da Miklavž res vse vé, hotel je nesti šibo v peč. A oče so bili mnenja, da vsaka reč enkrat prav pride in mu tega niso pustili. Nad vrata so jo spravili tako, da so vrhovi doli gledali.

Tonček je pogledal takrat očeta prav s „ta belim“, tako je bil nejevoljen.

A vse to je bilo predlanskim.

Lani Tonček ni dobil šibe. Tisti strah nad vrati, ki je imel pet vrhov, vedni opomini v šoli, vedni opomini doma so vendar nekaj izdali. Popolnoma ga sicer niso zapustili grehi, a če so bili prej veliki, so bili zdaj majhni. Zato Miklavž ni dal repe in šibe. Tako ga seveda ni obdaroval kot Lojzka, a kar tako ga tudi ni pustil. Letos pa bi se znalo zgoditi, da dobita oba enake darove. Tončku je znano, da Miklavž vse vé, zato prav pridno moli in vsak večer dostavi še en očenaš v čast sv. Miklavžu.

Morda vam o priliki sporočim, kako bo letos.

Selko.

Sestrino pismo.

(Priobčil Fr. Zdravko.)

10. decembra 1901.

Dragi bratec!

Kaj naj Ti odgovorim na Tvoje zadnje pismo? Takšnega parkeljna si mi poslal na razglednici, da me je vselej groza, kadar ga pogledam. V košu ima že dva poredneža: eno dekletce in enega dečka. Morda pa misliš, da gleda tudi po meni? O motiš se, dragi bratec. K nam sploh takega parkeljna ni bilo. Gotovo hodi tak samo po Ljubljani. Morda je hotel pa

tebe pograbit, in ti je v spomin zapustil tako razglednico? Vidim pa, da ima Miklavž le majhne in pridne otroke rad. Druga leta sem dobila toliko daril, letos pa le par jabolk in eno podobico. In Ti?

Pust čas je nastopil sedaj. Skoraj vedno dežuje. Če pa ne, pa dolgočasna megla zadržuje zlate solnčne žarke. Dnevi so že tako kratki. Nič kaj veselo se meni ne zdi. Tudi moja cvetka (ona, ki je celo poletje tako lepo cvetela), vsega tega ni mogla več gledati. Neko noč jo je huda burja vrgla raz okno. Zjutraj sem jo našla čisto pokončano na tleh. Verjemi, da se mi je smilila.

Pri Cebelu se je prigodila grozna nesreča. Petletni Tonček je splezal v kuhinji na kotel, v katerem se je kuhala piča za svinje. Bog ve, kako je ravnal — padel je noter, ko je ravno voda vrela. Moj Bog! Drugi dan je umrl v groznih bolečinah. Ko so ga vprašali, zakaj je šel gor, je rekel: »Po repice, da bi jo jedel.«

Predno si šel letos nazaj v Ljubljano, Te je tako prosil, da mu prinesi, ko spet prideš, »kaj takega, ki piska«. Neizmerno je bil vesel, ko si mu obljubil, da mu prineseš boben in trobento. Ravno nedavno mi je tožil, da te tako dolgo ni, in če ne boš pozabil? Ubogi Tonček! Gotovo moli sedaj za Te pri Bogu.

Povem Ti tudi žalostno novico, da se je slepi Jurij na Strmecu zelo ponesrečil. Padel je in se hudo pobil. Koliko pripovedk in pesmi nama je povedal, kader je prišel k nam, in ko si bil še Ti doma! »Kaj znancev že zasula je lopata!« beremo v šoli.

Doma smo vsi zdravi. Želimo ti dobrega vspeha pri učenju; res je težko, kakor pripoveduješ, pa le potrudi se, da bodeš dobro napredoval. Največje veselje nas vseh je, če se Ti dobro učiš. Več se bomo pomenili, ko prideš na božične počitnice. Oj takrat bo veselo!

Težko Te pričakujemo!

Srčen pozdrav

od

Ančike.